

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΦΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.— Συνδρομή προπληρωτὴ στὴν Ἑλλάδα α 12 δρ. σὲ τὴν Ἑλλάδα 18. Ἐκδίδεται τρεῖς τῆς ἑβδομάδας, ἀπὸ 7—8 χιλιάδες φύλλα. Γιὰ κάμμιὰ καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γωι τοποιήσεις. Κάμμιὰ καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μὲς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θα τυπώνεται. Διάψευσις κάμμιὰ δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τίτιταις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἑφημερίδαις. Γραφε ξεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξέρουν πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἀθήναι, 27 Σεπτεμβρίου 1884

Ἀριθ. 140+138+14

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ

Ἴδου πῶς τὴν Ἑλλάδα σου κατήντησ' ὁ Τρικούπης.
Καὶ τὸν χαμάλη σου Λαὸ ὁ ἄθλιος Χαλντούπης.

πλάστιγκά του και την εϋγανε κατά δέκα οκάδες στής 100 λιγώτερο, και επειδή ο χωρικός είπε πώς τὸ πρᾶγμα του ἤτανε σωστό, και ἤθελε νὰ τὸν φάη στήν πλάστουγκα, τὸν ἄρχεισε στα χαστούκια. Αυτό θὰ πῆ, εϋγένεια ἐμπορική. Ἐφαγε ὁμως και κείνος κάμποσες βουδουλειαίς ὅταν τὸν πῆγαν στήν ἀστυνομία και ἔτσι ἤρθαν με τὸν χωρικό στὸν αὐτὸ παρονομαστή. Περαιστικά τους. Μὰ μωρὲ ὅλοι κλέφτες.

26

Ἦθων Πισχαλάκη πού εἶσαι ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Ρέθυμνο τῆς Κρήτης και ἀπὸ τὸ χωριὸ Γερακάρη, ὁ ἀδελφός σου και ἡ μάνα σου ἔχουν 4 χρόνια νὰ μάθουν τί γίνεσαι, και ἡ μάνα σου πάει νὰ στραβωθῆ ἀπὸ τὰ κλίματα, ἀν ζῆς γρίψε ἓνα γράμμα νὰ ἡσυχάσουν ὅπου και ἀν βρίσκεσαι, και ἀν πέθανες αἰωνία σου ἡ μνήμη και στειλὲ μας πάλι χαμπάρι πὼς βρίσκεσαι εἰς τὴν αἰωνία ζωῆ, πάλι γιὰ νὰ ἡσυχάσωμε.

27

Ὁ Ι. Δ. Μανώλης γράφει ἀπὸ τὸ Ἀϊθίνι και μᾶς προτρῆπει νὰ γράφωμε τὰς κακὰς πράξεις τῶν ἱερέων, διότι αὐτοί, ὅπως μερικοί κατάντησαν, δὲν εἶναι ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ τοῦ Βάαλ. Καλὰ Μανώλη.

28

Ἡ ἀστυνομία τῆς Σμύρνης διάταξε και ἐσθυσαν ὁ καταστηματάρχης τὸ καφενεῖο ὁ Παληάνθρωπος τὴν ἐπιγραφή, ὡς καθὼς και ἐνοῦς ἄλλου πού ὠνομάστηκε τελευταῖον Ραμπαγᾶς. Πολὺ καλὰ, ἔκαναν κἀνένα ἐγκλημα αὐταῖς ἡ ἐπιγραφαῖς ἡ ἄθωες; Τὶ νὰ πῆ τινὰς, ὅταν . . . . δηλαδή δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ καθὼς πρέπει, διὰ πολλὰ διότι. Ἐπομονή.

29

Τέσσερα κορίτσια ἀπὸ τὸ Περαιὰ μᾶς γράφουν γιὰ μιὰ φιλινάδα τους ὅτι τὴν κοροϊδεύε εἷνας και ἀφοῦ καλὰ ἐξέθεσε τὸ κορίτσι πὼς θὰ τὸ πάρη τὴν οὔτε πατὰ στὸ σπίτι της και παντρολογιέται μ' ἄλλη. Αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὰ συνειθισμένα συμβαίνοντα και ἄς προσέχετε σεῖς τὰ κορίτσια ἔτσι εὐκολα νὰ μὴ γελοιώσατε ἀπὸ τὸν κάθε ἓνα μασακᾶ και μπιρμπάντε. Τις πταίει τὴν ἄρα; Σεῖς. Τὸνομά του δὲν τὸ βάζουμε γιὰ τὴν και κἀμμὴ ἀπὸ τῆς τέσσεροῖς σας δὲν τῶχει τὸ δικό της τὸνομα ὑπογραμμένο, ἀν και καταλαβαίνωμε πὼς τὸ ἴδιο τὸ γελασμένο κορίτσι τῶχει γραμμένο. Περαιστικά σου Ἐλένη, και ἔτσι τᾶχει αὐτὴ ἡ σφιχάρα, ὅποιος γελάσει τὸν ἄλλο.

30

Στὴν Παλᾶ Ἐπίδαυρο ὁ μπαπᾶς τοῦ χωριοῦ φούσκωσε τὴν κοιλία κατὰ λάθος τῆς Ἀγγελικῆς Φ. . . . . (ἔχει ὄλο τὸ ὄνομά της), ἡ ὁποία ἐπῆγε και εἰς τὸν παναγριώτατον και τὴν ἐδιώξε και ἔχει ἀπόρασι ἄμα πού ξεβαρένει νὰ πάη νὰ τὸ κρεμάσῃ στήν πόρτα τοῦ παπᾶ.

Ἄμην, ἀλλὰ κυρὰ Ἀγγελικῆ, αὐτὸ πού μελετᾶς νὰ μὴ τὸ κἀνης γιὰ τὴν μπορεῖ νὰ τὸ πνίξῃ τέτοιος ἀγριόπαπας πού εἶναι.

31

Γιὰ μερικούς καθηγητὰς τοῦ Α' γυμνασίου μᾶς γράφουν πολλὰ και ποικίλα και διάφορα και ἱστορικά, ἄτινα πῆρ δὲν τυπώνονται ἔστωντας με τὸ νὰ μὴ ἔχουν ὑπογραφή.

32

Περαιαῖς. Ὁ Ἀνδρέας ὁ Λυγδόπουλος ὁ κουρέις κουρέις παρακαλᾶται ὅταν ὑπόσχεται νὰ ἐκτελᾶ τὰς ὑποσχέσεις του, ὡς καθὼς και ἐγὼ πού δὲν βάζω λέει ταχτικά τὴν ὑποφυλλίδα και νὰ πάη και ὁ γυὸς τοῦ Γιωργίτσα γιὰ τὸ ρολόγι τὸ ξένο πού βασιᾶ ἐνέχυρο και κουρδαρίζεται με ξένο ρολόγι, γιὰ νὰ μὴ τοῦ λὲν μπάρμπα Ροῦφα, βγάινε τὰ ξένα ροῦχα, και νὰ μᾶς πῆς ὅταν ἐρχόμαστε ἀπάνω πού ἔχει καλὸ κρασί νὰ πίνωμε μιὰ στάλα. (Κρασί ἐδῶ στήν Ἀθήνα μᾶς τὰ μουντάρεψαν ὄλοι, ἀν θέλετε μούστο καλὸ, μάλιστα).

33

Χαλκίδα. Ὁ γυμνασιάρχης τῆς Χαλκίδας Π. Σπανόπουλος ἐλύσσαξε τῆς κόττες τῶν μαθητῶν σάματις θὰ τῆς κἀνη ἐμπόριο. Ἦτανε δὲ τρεῖς μῆνους ἄρρωστος και τρεῖς σὲ ἀνάρρωσι.

34

Μία Εἰρήνη πού εἶναι στὴ Πλάκα ἀνησυχᾶ τὴν συνοικία και θὰ βάνη κἀνέναν ἄνθρωπο σὲ κἀνένα μπελᾶ, και νὰ συμμορφωθῆ, και θὰ ἤμαι ἀφιλότιμος ἀν δὲν τὰ γράψω και νὰ μὴ ὑψώνωμαι τόσο πολὺ και χαμηλώσω ἔπειτα. Σ. Π. Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καταχώρησι νὰ μᾶς βρίζουν κιόλας.

35

Πρὸς τὸν Ἄρρωτον στὴ Χαλκίδα. Τὸ ἔγραψα, ἀδερφε γιὰ τὸ μούστο πὼς πουλᾶται αὐτοῦ στήν Χαλκίδα πρὸς 25 λεπ. τὴν μπότσα, ἀλλὰ τὶ νὰ σοῦ κἀνω πού ἐσὺ διαβάζεις, φαίνεται τὸν Παληάνθρωπο ἢ ὅταν κοιμᾶσαι ἢ ὅταν κἀνης τὰ ἄτα σου και παρλαμέντα.

36

Προχτὲς πῆγαινε ἓνα τουρκομερίτη μέσα ἡ περιπόλος εἰς τὸ Ψυρρῆ και βρέθηκε και ὁ ἀστυνόμος μπροστὰ και τοῦ μιλοῦσε κείνος ρωμαίικε και τοῦτος τούρκικε, ὡς πού πῆρε φῶρα ὁ κ. Γ. Κέεσης και πλάκωσε τὸν φουκαρᾶ τὸν τούρκο στής χαστουκές. Ναί μεν τὸν ἐπέπληξε ὁ κύρ ἀστυνόμος πὼς χωρὶς νὰ τοῦ γυρέψῃ συνδρομὴ ἀνακατεῦτηκε σὲ πράγματα τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι ἔτσι φουργιόζος ἄνθρωπος και τὰ θέλη ὡς καθὼς λὲν ὄλα δικά τους και ἀνακατεῦεται ὅπου δὲν τὸν ἀνακατεῦουν.

Ἄς ἦναι χαλᾶλι του νὰ τοῦ γίνουν, ἐμᾶς μᾶς εἶχαν τετρακόσια χρόνια οἱ τούρκοι και μᾶς κρέμαζαν και παλούκωναν χωρὶς ἀπολογία και θὰ δώσωμε λόγο γιὰ κάμποσαις χαστουκαικὶς ἐνοῦς τούρκου; Δὲν εἶναι ὁμως ἔτσι, πρέπει νὰ ἤμαστε εὐγενεῖς πρὸς πάντα ὁμοῖον μας, ἦτε τούρκο ἦτε ἐβραῖο, και ἴσα ἴσα σὰν ξένους και ἀλλοθρήσκους νὰ τοὺς βοηθοῦμε.

37

Κύρ Παληάνθρωπε. Ἐμεῖς θέλωμε νὰ μᾶς τὴν βάζης ταχτικά τὴν ὑποφυλλίδα και ὄχι νὰ μᾶς κοροϊδεύης με μισὲς και μισοκούτελες, και θέλωμε νὰ μᾶς τὴν βάζης και στῆς τέσσερες σελίδες και σὲ διπλὸ μάλιπτα φύλλο, και ἡ προφάσεις νὴ λείπουν γιὰ τὴν θὰ σὲ σπᾶσωμε στὸ ξύλο, γιὰ νὰ μάθης νὰ κοροϊδεύης καλλίτερα. Ὁ Γιάννης τοῦ Παπᾶ, και τῆς μάνα σου μοιᾶζεις. Σ. Π. Βρίσε μᾶς και

38

Ἐνας ἐδάνεισε στὸ Γ. Παπαδάκη 30 δρ. ἄς οὐκ ἐννόει ἐκεῖνος ἐπιστρέψαι και μόλις γύριτε τῆς 10 δρ. ἡ δὲ ἄλλαις πᾶν στὸν βρόντο, και ἄς προσέχουν και οἱ ἄλλοι νὰ μὴ τοὺς βάνη στὸ τσουβάλι.

Ἐννοια σου κύρ Παπαδάκη και μακᾶρι νὰ μᾶς ἐδιναν και ἄλλαις 30 και ἄς μᾶς ἐβαζαν 30 φραις στήν ἐφημερίς. Οὐξω, κανονιέρη και σὺ.

Γ. Ἐπογραφή.

39

Εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ «Κομιστοῦ τῶν ἀγγελιῶν» διαβάσαν λέει μερικοί πὼς γυρεύεται σύζυγος μεσαῖας ἡλικίας και προσόντα καλὰ, ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔχουν τὴν ὑψηλὴ τιμὴ νὰ γνωρίζουν πούθες πέφτει αὐτὸ τὸ σπουδαῖο γραφεῖο τοῦ «Κομιστοῦ τῶν ἀγγελιῶν», λαβαίνουν τῆχαμιλὴ τιμὴ ὅτι μιὰ τέτοια ἀξιέραστος σύζυγος ὑπάρχει εἰς τοῦ Μακρυγιάννη τὸν σταῦλο και ἄς πᾶν νὰ τὴν ἐπισκεφτοῦν. Δὲν ντρεπόμαστε και λιγάκι, μ' αὐταῖς τῆς γελοῖαις ἀγγελιαῖς. Βρὲ αὐτὰ τὰ μασαραλίκια δὲν τὰ σηκώνει ὁ τόπος και μὴ μᾶς πέρνετε γιὰ κοροῖδα, γιὰ τὴν κοροῖδα εἰστε και φαίνεστε.

40

Φουντούκια φετεινῆς σοδειᾶς ἀριστουργηματικά πράγματα γερὰ σὰν τὸ κεφάλι σας, χοντρά σὰν τὸν γρόθο σας, ὄχι δὲ τόσο πολὺ, τὸ παραξύλωσα, ἀλλὰ τέλος πάντων ἴσα με μὲγάλα φουντούκια, ἐκομίσθησαν και ἐφέρθησαν και πουλοῦνται χονδρικῶς και σὲ πολὺ συγκαταβατικαῖς τιμαῖς στὸν κ. Γ. Ἀνδριανόπουλο πού εἶναι πλησίον εἰς τοῦ κ. Κατσιμπαλη. Σπεύστε και τρέξτετε πρὶν τ' ἀγοράσω ἐγὼ ὄλα και μείνετε σεῖς στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχὴν.

ΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.— Συνδρομὴ προπληρωτὰ ἐστὶν Ἑλλάδα 12 δρ. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7—8 ἡμέρας ἑκάστη. Γιὰ κάμμιαν καταχώρησιν δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γ' αἰ. τοποθεσίας. Κάμμιαν καταχώρησιν εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, θὰ ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διάφενσις κάμμιαν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδαις. Γράψε ξεγράψε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν ποῖλα, νὰ ξέρουσι πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζωνται.

Ἀθήναι, 29 Σεπτεμβρίου 1884

Ἄριθ. 140+138+13

Η ΑΦΙΞΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἄμα ποῦ μπῆκε τὸ καράβι μέσα στὸ λιμάνι τοῦ Περαιᾶ ποῦ ἔφερε τοὺς βασιλεῖδες τὰ ἄλλα καράβια τοῦ ριζανε κατόνια.

Στὴν ἀποβάθρα τὸν ὑποδέχτηκαν ἡ ἀρχαίς καὶ οἱ ἐκτὸς τῶν ἀρχῶν, σπιούνοι, μισθωτοί, κάτι ἐργάταις τῶν ἐργοστασίων μὲ παρακαλέσεις ψαρευθέντες καὶ ὁ δήμαρχος χωρὶς τὸ δημοτικὸ συμβούλιον ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ξυρὰ ξυρὰ τὸ καλῶς ὄρισες καὶ ἔφυγε. Κανένας ἐμπορος δὲν ἦταν ἐκεῖ παρὰ κάτι τῆς κυβερνήσεως ζωντόβολα.

Ὅλοι αὐτοὶ μὲ μισὴ φωνὴ φώναζαν ζήτω. Ὅταν ἐρχότανε στὸ σιδηρόδρομον ἓνας κουρελιάρης, μ' ἓνα παπούτσι καὶ ξεσκούφωτος μὲ μιὰ δακὰ σάλια στὸ στόμα ἀπὸ τὸ μεθύσι, ἐσπρωχνε τὸν κόσμον τρέχοντας καὶ λέγοντας.

— Βαρδάτε, κύριοι, βαρδάτε νὰ περάσω καὶ ξέχασα νὰ φωνάξω καὶ τοῦ ὑπουργοῦ ζήτω ὅπως μοῦ εἶπαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, φώναξα μόνο τοῦ βασιλεῆ.

Φθάνει στὴν ἄμαξα τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τραβᾷ τὰ μαλλιά του νὰ τὰ βγάνη νομίζοντας πῶς ἦτανε τὸ καπέλο καὶ φωνάζει.— Ζήτου καὶ τοῦ προϋπουργοῦ Ζήτω.

Καὶ ὁ Τρικούπης εὐχανε τὸ καπέλλο του ὡς τὴν γῆ καὶ τὸν χαιρέτισε. Φεύγοντας δὲ ὁ ξυπόλυτος ἔλεγε — Ἄμ θὰ ἔρθω νὰ σοῦ γυρέψω θέσι, καὶ μὲ τὰ γλυκοχαιρέτισματά δὲν μὲ γελᾷς.

* *

Ἦρθε στὴν Ἀθήνα, στὸν δρόμον δὲ ὁ πρωθυπουργὸς ἔλεγε στὸν Βασιλέα.— Γνωρίζετε, μεγαλειότατε δά, ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις ἐμάζευσε κάμποσους λούστρους νὰ φωνάξουν—Κάτω τὸ ὑπουργεῖον. Ὡ εἶναι νὰ γελᾷ τινάς. Καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ ἀπάντησε ξηρὰ ξηρὰ ἀνάβοντας τὸ ποῦρό του.— Καὶ ἡ εὐγελεῖά σας πόσους ἔχετε μαζωμένα γιὰ νὰ σᾶς φωνάξουν ζήτω; Ἐβανε τότε ὁ πρωθυπουργὸς κάτω τὰ μούτρα του καὶ δὲν εἶχανε τσιμουδιὰ ὡς ποῦ ἦρθαν ἀπάνω.

* *

Στὸν σιδηρόδρομον τὸν ὑποδέχτηκαν πάλι ὅλαις ἡ ἀρχαίς, ὁ δὲ πάρεδρος κύριος Σηλυβριώτης μὲ ἐνοικιασμένο φράκον καὶ μὲ

μπερδεμένη φωνὴ παρουσιάστηκε νὰ βγάνη λόγον στὸ βασιλεῖα καὶ ἀρχίνησε. «Μεγαλειότατε, ὁ δῆμ. . . δῆμ. . . δῆμος. . .»

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς, θὰ θέλετε νὰ ἐμιλήσετε γιὰ τὸν Δῆμον τὸν ἀρχικλητῆρα, ἀλλὰ τώρα εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνομε.

Καὶ ἄφησε τὸν πάρεδρον μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ἀλλὰ αὐτοστιγμῆς ἄμα συνῆρθε κόλλησε σὰν τσιμποῦρι ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν βασιλεῖα καὶ τοῦ διάβαζε τὸν λόγον του, ὡς ποῦ ἓνας ἀπὸ τοὺς αὐλικούς φουρκίστηκε καὶ τοῦ εἶπε: — Μὰ τί ἤρθες ἐδῶ, νὰ μᾶς διαβάσης; Πήγαίνε ἀδερφέ.

* *

Σ' ὄλον τὸν δρόμον ἦτανε παραταγμένοι ὁ στρατὸς, πρῶτον καὶ κύριον γιὰ τὸ φόβον τῶν Ἰουδαίων καὶ δευτέρον γιὰ νὰ κἀνη φιγούρα στὸν βασιλεῖα ὁ Τρικούπης πῶς ἔχει τόσα φουσατά, καὶ μάλιστα ὄλον σαλτσουνάτα.

* *

Ὅλοι οἱ ἐργάταις τοῦ σιδηρόδρομου Ἀθήνας καὶ Πάτρας ὡς καὶ αὐτῆς τῆς Κωπαίδας ποῦ εἶχε μαζέψει ἡ κυβέρνησις, οἱ ἀναπολιτάνοι ἔτρεχαν στοὺς δρόμους μὲ κάτι θεορόπαλα νὰ πᾶν στὸ παλάτι.

Τοὺς εἶχαν πῆ τῶν ἀνθρώπων πῶς θὰ γίνη ρεμπουμπλικο καὶ εἶχαν πάρει μαζὺ μὲ τὰ ρόπαλα καὶ τὰ τσουβάλια τοὺς γιὰ νὰ βάνουν τὰ πλιάτσικα. Τὰ δὲ ἀστυνομικὰ ὄργανα κἀνοντάς τοὺς τόπον νὰ περάσουν τοὺς ἔλεγον: — Σίον πατριώτη ἀναπολιτάνο βαρᾶτε στὸ σταυρό.

* *

Οἱ ἐναντίον τῶν νόμων μεταμφιεσμένοι χωροφύλακες, κλητῆρες, καὶ κάτι ὑπαλληλοῦδια μαζὺ μὲ ὄλον τὴν **Μαριῖδα** τῆς Ἀθήνας ἦγουν λούστρους εἶχαν μαζευτῆ στὴ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος καὶ φώναζαν ζήτω ὁ βασιλεὺς καὶ κάπου κάπου καὶ κανένας ἀποστασιδομένος μαλτέζος φώναζε — Τζήτω καὶ τὸ κυβερνήσις, αὐτὸ ποῦ τοὺς γύμναζαν πενήντα χιλιάδες μέραις ὡς ποῦ νὰ τοὺς τὸ μάθουν.

* *

Αὐτοὶ πάλι οἱ μασκαράδες οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ὑποστηρίζουν πῶς στὴν ἀστυνομίαν ἐμάζευαν τοὺς ἀνέργους καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐβαζαν καὶ ἔκαναν πρόβον σὰν νὰ ἦτανε γαδούρια, ποῖος